

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 92

Číslo: 52

23. prosince 2012

Cena: 8 Kč

Milé sestry a bratři,

je tu opět advent, čas radosti z očekávaného příchodu Ježíše Krista. Každé trochu odrostlé dítě nám řekne, že v tom napjatém čekání je stejně větší radost, než nad rozbaleným dárkem potom... My už víme, že Kristus přišel a věříme, že přijde znovu na konci času. Žijeme vlastně v trvalém adventu, v trvalé radosti. Je to ale vůbec možné žít v trvalé radosti i při všech trápeních života? Nebyla by to spíš manická fáze našich úzkostí a stresů? Psychologové dokonce říkají, že trvale šťastný může být jen blbec. Kdo ví? Ousm v trvalém optimismu z radostné naděje bychom jako křesťané žít měli! Kolegyně se snažila vysvětlovat dětem, že je Kristus Spasitelem světa. V čase babylonského zmatení pojmů, kdy Spasitel připomíná spíš spásání nebo pastvu a Vykupitel něco jako vykoupený obchodník, děti tápaly. Řekla jim, že Kristus přišel zachránit ze zla a smrti. Na to jakési dítě vykřiklo: Záchranáči! Ajině dítě to korunovalo: Je to hasič!

Bingo! Vskutku platí: Nebudete-li jako děti...

Hasiči! Jeden čas se jim říkalo nepřesně i požárníci. Jako dítěti mi to nebylo jasné - zakládají snad požáry? Kristus je vlastně obojí. Zapaluje naše srdce k lásce a zároveň hasí plameny lidské zloby a vysvobozuje nás z útrob smrtelnosti. Hasič - hrdina naší doby.

Tomáš Klus, idol mladých, zpívá v jedné písničce: ... mým přítelem je Kristus, mým vyznáním optimismus. Dřív rozhněvaný mladý muž, který skládal našťvané až uříukané texty, pochopil, že našťvanost není program. Prolomil obruč plané skepse, tak oblíbené u nás v Česku a vyzrává k hlubšímu duchovnímu postoji ke světu lidí. Kéž si s tímto nečekaným „misionářem“ my všichni v adventu radostně prozpěvujeme. Kéž jemu i nám nadějný optimismus vydrží. Narodil se Kristus Pán, veselme se...

Všem vám, vašim rodinám i ovečkám a nám všem hlubokou trvalou radost věry...

Jana Šilerová, biskupka

Na naše psychiatrické oddělení jsme přijali ženu, která měla ohromnou životní smůlu. Její vlastní, rozvedená matka ji odmala mlátila. Tato žena se

tedy ze zoufalství tehdy ještě jako patnáctiletá dívka rozhodla utéct z domova. Doufala, že si najde nějakou práci, nebo alespoň brigádu, prostě něco, čím by se mohla uživit. Jenže kdo nabídne zaměstnání patnáctileté dívce? Ano, ve své mladičké hlavě se krutě přepočítala. Byla zoufalá, hladová, bez střechy nad hlavou. Přespávala po nočních barech ve společnosti nejrůznější spodiny. Jednoho dne si jí všiml nějaký muž, který vypadal vcelku solidně a nabídl jí práci. Byla totiž krásná. Stačí prý, když se umyje, nalíčí a vezme si na sebe něco „lehčího“. Dívka zcela nepochopila, o co se vlastně jedná, ještě nebyla schopná domyslet všechny důsledky jejího souhlasu. A tak se z ní stala prostitutka. Tomuto „řemeslu“ se musela věnovat sedmáct let. Záměrně píše slovo musela, protože mi podrobně vysvětlila, jak celý tento systém funguje a že není vůbec jednoduché dostat se „z kola ven“. Dále mi vyprávěla, že aby alespoň na chvíli zapomněla na své ponížení, nulové sebehodnocení a mnohdy ošřené zážitky ze „zaměstnání“, začala brát drogy. Alespoň na chvíli jí pomohly dostat se z této příšerné reality. Jenže jak všichni víme, brát v této situaci drogy je jako vyhánět čerta ďáblem. Asi po patnácti letech provozování tohoto „řemesla“ jí svítila kapka naděje. Tehdy už jako dospělá žena se postupně začala sblížovat s jedním svým pravidelným německým zákazníkem. Jednoho dne jí nabídl, ať toho všeho nechá, odjede s ním do Německa a že spolu budou žít. Přesně tak se také stalo. A co víc – žena z našeho příběhu se s německým mužem na jeho přání dokonce nechala oddat. Nepřipomíná vám to tak trochu scénu z filmu, jehož název je obsažen v nadpisu tohoto příběhu? Jenže realita je tako-

Pretty woman? (Možná ve filmech, nebo v pohádkách)

vá, že filmy jsou prostě jen filmy. Film má svůj scénář a život zase svůj, mnohdy zdaleka ne tak romantický jako v Hollywoodu. Po krátkém čase přestalo manželství fungovat. Jednak totiž nebyl vyřešen ženin problém s drogami a jednak jí její muž začal stále častěji vyčítat minulost prostitutky – paradoxně on, který býval častým zákazníkem... Došlo to až tak daleko, že žena utekla zpět do České republiky a skončila až u nás na oddělení.

Když jsem se seznámil s celým příběhem, který mi tato paní

vyprávěla, vnímal jsem silné Boží volání: „řekni jí o mé lásce.“ Přemýšlel jsem jak. Je to přece jenom velmi citlivé téma. Náhle mě však jakoby přímo oslovil Duch svatý: „Copak nemáme v evangeliu příběh, který by ji mohl pohladit po její rozlámané, bolavé duši? Evangelium podle Jana, osmá kapitola, verš první až jedenáctý. V ekumenickém překladu nazvaná kapitola jako „Ježíš a cizoložnice“. „To je ono“, řekl jsem si. Ihned jsem vzal Bibli, tuto kapitolu vyhledal a celou zvýraznil červeným podtržením. Dvojitou čarou jsem pak podtrhl Ježíšova závěrečná slova: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nechěš!“ Potom jsem se opět chvíli zdráhal, jestli jí to dát nebo ne. Bibli už jsem rozdál bez nadsázky desítky, ale asi nikdy ne na takhle citlivé téma. A najednou opět jako bych slyšel Boha: „Na co ještě čekáš?“ Stále ještě trochu v rozpacích jsem si tak pro sebe zamumlal: „Je-li to tedy tvoje vůle Pane, zde jsem.“ Poté už jsem bez dalšího váhání vyrazil a ženě Bibli předal. Tedy samozřejmě po předchozím dotazu, zda-li by jí to nevadilo. Záložka byla pochopitelně v Janově evangeliu, osmé kapitole. Žena Bibli ráda přijala a řekla, že se vlastně už dlouho modlí k Bohu, je-li nějaký, aby jí dostal ven z pekla, ve kterém se tak dlouho nachází.

Na druhý den jsem přišel do zaměstnání a žena mi upřímně poděkovala, že jí ten příběh moc pomohl a že chce tohoto milosrdného Boha poznat. A zde vlastně celý příběh končí. Žena byla přeložena na jiné oddělení do jiného města a já nemám žádné informace, jak se jí daří. Přesto pevně věřím, že celý příběh naším „rozchodem“ vlastně nekončí, ale teprve začíná. Nyní již však ne v režii Zlého, ale Ducha svatého, který se jako vždy ukázal být tím nejlepším režisérem.

Aleš Toman

Vzpomínka na Vánoce dětství

Opět se blíží závěr roku a já vzpomínám na své dětské Vánoce v radotínském rodném domě, někdy koncem padesátých let. Listovala jsem tehdy ve svém oblíbeném časopisu *Laštovička*, který jsem dostala od babičky. Zaujal mne dojemný příběh *Ztracený dvacetník* od Pavla Čermáka, z prosincového vydání roku 1940. Autor zde líčí, jak se slavný skladatel Ludwig van Beethoven procházel na sklonku zimního dne vídeňským parkem. Na opuštěné zasněžené cestičce si propěvoval a do taktu dirigoval rukama. Náhle spatřil plačícího chlapce, který něco usilovně hledal ve sněhu. „Copak se ti stalo?“ zeptal se dítěte. „Maminka mi dala poslední dvacetník, abych koupil chleba a čaj proti kašli. Tady jsem ho ztratil a teď nemám nic,“ vzlykal malý hoch. „Zrovna u sebe nemám peníze, ale pomohu ti. Budeš mít na nákup a ještě na dárek pro maminku.“ Umělec pak vytrhl z notesu list papíru a něco na něj rychle psal. „Tady máš, jdi s tím do paláce knížete Lichtenštejnského. Řekni panu knížeti, aby ti dal peníze za tuhle písničku.“ Chlapec dlouho nepřemýšlel, poděkoval a utíkal. Chvilí to trvalo, než ho pustili ke knížeti. Ten potřásl nedůvěřivě hlavou: „Nějaký pán že mi posílá kus papíru?“ Pak se však podíval pozorněji a poznal písmo známého skladatele. „Ach, to je nová píseň pana Beethovena,“ reagoval s radostí. Vešel do salonu, kde měl hosty a novou skladbu mistrovi jim ukázal. Dojati situací, začali hosté dávat pro chlapcovu rodinu finanční dárky. V obnošené čepici měl během chvíle dvacet těžkých stříbrňáků. „Tedy koupím mamince hodně dobrého jídla!“ uháněl obdivovaný chlapec nakonec radostně k domovu.

Podobná vyprávění, a to nejen v *Laštovičce* a *Radosti*, prvorepublikových časopisech, ale také ve starých kalendářích, jsem jako dítě v čase Vánoc pravidelně čítávala a měla jsem v očích slzy dojetí. S chutí jsem pak přečtené vyprávěla sourozencům, Mirkovi a Evě, když se ke mně přišli přitulit do postele. A občas jsem děj, který mě oslovil, zároveň předváděla v našem domácím dřevěném divadélku s loutkami či s maňásky. „Vypravuj nám ještě o andělíčcích,“ prosili bratr a sestra. Ukázala jsem jim kresby Marie Kvěčkové a pak andílky na pelesti dětské postýlky. Ta už nestála v našich dětských pokojích, ale sloužila v ložnici prarodičů jako místo, kam se odkládaly rezervní pokrývky.

V dětech žije touha vnímat dobré příběhy, otevřít srdce, sdílet se. A právě v čase Vánoc je k tomu více příležitosti. Už i ti nejmenší touží po vznešenosti a slavnostnosti a probouzí se v nich touha po překvapení a tajemství. A není tomu podobně v čase Vánoc i s námi „dospělými“?

Olga Nytrová

Z kazatelského plánu

ČTVRTÁ NEDĚLE ADVENTNÍ

Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou.

ŽALM 19,2

První čtení: Micheáš 5,1–4a

Tužby adventní:

2. Aby se v naší mysli světlo pravého poznání rozžehlo, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom pokušení přemáhali a srdce čisté uchovali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože všemohoucí, smiluj se nad námi a ve své dobrotě nás přiveď k vnitřní obnově a novému životu podle evangelia! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Židům 10,5–10

Evangelium: Lukáš 1,39–55

Verš k obětování: Žalm 80,20

Verš k požehnání: Lukáš 1,45

Modlitba k požehnání:

Bože všemohoucí, vroucně tě prosíme, aby přijímáním svátostného chleba a kalicha jsi posílil naši vůli v jednotě s vůlí tvou! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 203, 34, 300, 314

V BOŽÍ ŠKOLE

Pokračování z minulého čísla
Svou řeč jsem opět zakončila větou díky. Chvilí bylo ticho. Se sklopenou hlavou jsem stála a v mysli jsem měla otázku: „Nikdo? Nikdo se nepřidá?“ Bratr předseda se pomalu a váhavě připojil. Pak, jen co byla dozpívána poslední píseň, se všichni bez řeči rozešli. V PONDĚLÍ PŘIJELO AUTO NALOŽENÉ VYTOUŽENÝMI TAŠKAMI. CHVÁLABOHU!

Tím však příběh nekončí. Ježíš je mocný Pán a postaral se naprosto o všechno. Přesto, že v minulosti pokrýváci tvrdili, že nejméně na dva roky mají tolik práce, že se nemohou uvolnit, najednou šlo vše jako po másle. I fasáda byla opravena a navíc? Naše náboženská obec nemusela nic platit! Ani tašky ani auto ani další materiál ani práci řemeslníků přesto, že předtím bylo dojednáno, že dovoz a práci budeme hradit my. Podivuhodné jsou tvé skutky, Hospodine! Tvoje moc je nevysslovná a milosti síla, nevypravitelná!

„Na vlastní uši uslyšíš za sebou slovo: To je ta cesta, jděte po ní, ať budete chytit dopravu nebo doleva.“ Iz 30,21

Kapitola IX.

INZERÁT

Po několika letech vdovství jsem prosila Pána Ježíše, zda by mi nepřivedl do cesty věřícího muže. Samota byla pro mne velmi zlá. Říkala jsem si: „Přece někde musí žít muž, který by mne potřeboval a kterému bych mohla být oporou a navzájem.“ Ale dlouho se nic nedělo!

V tu dobu jsem sloužila kromě pravidelných Bohoslužeb v místním sboru také ještě každou druhou neděli odpoledne ve sboru v nedalekém městečku. Protože zpáteční spojení bylo špatné, chodila jsem po bohoslužbě do jedné rodiny na návštěvu. Zvláště v zimě se tímto způsobem dlouhé čekání stávalo příjemnějším. Jednoho nedělního odpoledne jsem opět byla pozvána na návštěvu. Ke kávě jsem na stůl dostala i větší množství novin. Moji hostitelé to zdůvodnili tím, že není dobré, abych zůstávala stále sa-

ma, a proto že pro mne počali schovávat denní tisk s inzeráty. „Snad si někoho vybere.“ Smála jsem se a jen tak z legrace pročítala nabídky. O inzerátech jsem si myslela své! Avšak co by člověk neudělal pro ukrácení dlouhé chvíle, když se tím nijak neprohrěší? Četla jsem tedy a vesele komentovala různé nabídky, ale bez vážného zájmu. Moje pozornost byla pojednou upoutána obsahem následujícího znění: „Věřící muž, evangelického vyznání, hledá věřící ženu věk 50–60 let. Zn: Víra, láska, naděje.“ To mne zaujalo a inzerát jsem si odvezla s sebou domů. Napsala jsem stručný dopis, kdo jsem, co umím, co požaduji. Do čtrnácti dnů jsem obdržela odpověď. Šokovala mne. Tím, kdo podával inzerát, byl přítel dotyčného. Dopis psal podle jeho diktátu, on sám nemohl psát, protože byl nevidomý. V psaní byla uvedena dvě čísla: domů a do práce. Slepý člověk. To bylo něco, co se do mých představ o případném budoucím partnerovi naprosto nehodilo. V ten čas jsem totiž končila první ročník bohoslovecké fakulty a byla jsem značně pracovní vytížená. Představa nových možných starostí a povinností mne nelákala. Svědomí mi však nedovolilo dopis odložit. Považovala jsem za neslušné se neozvat. Říkala jsem si, alespoň se s tím pánem sejdu, je věřící a tak mu budu moci říci své důvody, proč právě s ním žádný přátelský vztah nemohu navázat. Telefonicky jsme si domluvili schůzku na autobusovém nádraží v Praze Florenci. Poznávací znamení: bílá hůl. Bála jsem se setkání, ale přece jen jsem jela. Stál na nástupišti opřen o bílou hůl. Tím, že soustředěně čekal, kdy jej někdo osloví, vypadal podmrčeně. Vůbec se mi nelíbil. Vše ve mně volalo: „Uteč, uteč! Ani s ním nemluv! Vyříd' to dopisem!“ Zřejmě bych skutečně odešla, kdyby... KDYBY!!! Najednou jsem uslyšela naléhavý hlas. Nevím, zda za sebou nebo někde ve mně. Prostě se ozval hlas. Takový, který ke mně již v minulosti promluvil. Řekl mi: „Copak jsi nechtěla věřícího muže?“ Ano,

prosila jsem, ale ne o slepého, tak jsem v duchu odporovala. „Bůhví, že je slepý, tamhle jej máš!“ pokračoval neviditelný mluvčí. Zůstala jsem jako přimražená! Ten slepý člověk s bílou hůlí, ten zamračený muž, který se mi nelíbil, že je pro mne daný Bohem, jako odpověď na mé modlitby? Vůbec se mi tato skutečnost nezamlouvala. Avšak onen hlas byl tak autoritativní, zážitek z jeho slova tak silný, že jsem ani odporovat nebyla schopna. Tíše jsem řekla: „V síle tvé a s tebou, Bože můj!“ Pak jsem vykročila směrem, kam jsem byla poslána. Jakmile jsem čekajícího oslovila, hned se rozjasnil. Společně jsme se vydali na Letnou. V Praze jsem se v té době ještě neuměla orientovat. Ale on si věděl rady: „Řeknete mi vždy název ulice a já vám povím, jak dál.“ Když jsme se usadili v parku na lavičku, počal vyprávět, co všechno prožil a jakým způsobem mu Bůh pomohl a stále pomáhá, jak jej vede. V té tiché řeči, aniž by on sám věděl, mi Bůh dával ujištění, že toto je opravdu muž, kterého pro mne vybral. Od prvního seznámení jsem věděla, jak se situace bude vyvíjet. On sám se to dozvěděl až později. Jeho křestní jméno v překladu znamená Boží dar. Dnes, kdy píši tyto řádky, s díky potvrzuji, ano byl to skutečně Boží dar pro mne. Naším společným zájmem byla Bible. Denně jsme se nad četbou jednotlivých kapitol zamýšleli. Manžel dovedl velice poutavě vyprávět mnoho příběhů v ní popsaných. Bylo to krásné soužití. Vzpomínám ráda na naše procházky lesem, při nichž jsme hlasitě zpívali písně chval našemu Bohu.

Od svatby již uplynulo 20 let. Můj manžel je již dva roky mrtev. A já mohu říci, že s ním vstoupilo do celé naší rodiny Boží požehnání. A že po jeho odchodu zůstala v mém životě velká prázdnota. Dodnes s vděčností na společný život vzpomínám a nepřestávám Boha oslavovat za roky, které jsem směla po manželově boku prožít.

Marie Černegová

Pokračování příště

Nad Písmem

NAVŠTÍVENÍ

Evangelium 4. adventní neděle vypráví o setkání Marie s Alžbětou, při kterém se Maria od své příbuzné, která byla již v šestém měsíci, dovídá, že také ona sama je již v požehnaném stavu a naplnilo se na ní to, co jí zvěstoval anděl. Tento příběh o prenatalním setkání Jana Křtitele s Ježíšem Kristem inspiroval nejen mnohé středověké malíře, ale věřím, že i J. A. Komenského při psaní jeho Informatoria školy mateřské, kde kromě jiného maminkám dává rady, jak se chovat ke svým ještě nenarozeným dětem. Navzdory tomu, že pomocí ultrazvuku jsme dnes schopni nenarozené děťátko vidět i my, nejsem si jist, zda tento náš pohled není více pohledem opatrného rozumu než důvěřivého, radostí naplněného a s nadějí očekávajícího srdce. Naše dnešní moudrost by těhotenství rozmluvila nejspíš nejen příliš staré Alžbětě, ale i nezralé Marii. Věřím, že ten při-

běh však není jen o ženách těšících se na narození dítěte, ale že je zároveň podobenstvím o nás všech, podobenstvím, v jehož světle si můžeme porovnat, jakým způsobem bychom i my mohli v radosti připravovat budoucnost, místo abychom ji už v zárodnu ve strachu zadušovali. Ano, věřím, že ten příběh se dotýká i našich dnešních politických či ekonomických vizí a ukazuje, že proměna perspektivy našeho pohledu vychází odjinud, než odkud ji často marně vyhlížíme na stránkách našich novin, obrazovkách televizorů či monitorech počítačů. Věřím, že i dnes v našich

rodinách i v širší rodině svých dětí Pán Bůh může učinit a mnohde již učinil onen zázrak, kdy se ze setkání „odepsaného“ stáří s ještě „nezralým a nerozumným“ mládím ve světle jeho svatosti a milosrdenství rodí nový výhled, ve kterém jsou rozptýlení tí, kdo v srdci smýšlejí pyšně, poníženi povýšení, hladoví nasyceni dobrými věcmi a bohatí posláni pryč s prázdnotou. Zkusme i my opustit svou pyšnou představu „ředitelů vesmíru“, otevřme se vánočnímu evangeliu a nechme se jím proměnit.

Štěpán Klásek

**Pane,
věříme, že ty i dnes chceš naše srdce naplnit radostí
a naše ústa vděčným chvalozpěvem.
Zbav nás prosíme strachu z toho,
že s proměnou světa chceš začít ne u těch druhých,
o kterých tak dobře víme, co by měli udělat
a jak by se měli změnit, ale u nás. Amen.**

